

De feiten en de waan

Vijf in kwaliteit variërende Gandalfs lurken al keuvelend van een Duvel, de obligate grijze baard der wijsheid praktisch weggemoffeld om plaats te maken voor het gelag. Omzeggens twee dozijn R2-D2's in allerlei kleuren en configuraties struinen de hallen af en spuien daarbij met zichtbaar robotisch leedvermaak schunnige bipjes en bliepjes naar iedereen die hun pad kruist. Allerlei wapentuig uit kunststof en karton trekt in paradespas aan ons voorbij, gehanteerd door rabiate Call of Duty-spelers en LARPers. Er werd er zonet nog eentje opgepikt door enkele wantrouwige dienders, maar wat wil je ook, amper een week nadat een gek met een semiautomatisch schietijzer dood en verderf zaaide in Brussel.

We ontwaren een kans om onze aan hoog tempo ontwaarde viriliteit te bewijzen en hebben geen keus. Ik neem de plastieken hamer ter hand en lanceer een allesbehalve welgemikte uithaal naar het jengelende, veelkleurige toestel dat mijn kracht belooft te meten. Het stuiiterende onding belandt op de rand van het nochtans niet zo kleine doel en zet prompt koers richting mijn smoelwerk alwaar het voortvarend bezit neemt van mijn bril alsmede waardigheid, waar overigens al niet zo veel bezit uit te puren viel. Mijn gezelschap proest het met recht en rede uit.

De waanzin die Pokémon heet slaat ons met alle larie en verstandsverbijstering die het kan opwekken om de oren en dat is niet weinig larie en verstandsverbijstering. Net zoals met cryptovaluta is de Japanse papier- en monstermarkt het speelveld van enkele van de sappigste hoofdzonden die de Rooms-Katholieke Kerk ons te bieden heeft. Met name hoogmoed, hebzucht en afgunst spelen een hoofdrol in deze razernij en vormen samen de gore cocktail die het tandeloze gepoch en de denkbeeldige overvloed van naïeve neofieten achteloos verzuipt in lege bankrekeningen en melancholische bespiegelingen over een leven niet geleefd.

We spelen een bordspel over bomen en takken en groeien en zon en schaduw. Ik heb al besloten dat ik het zal kopen alvorens de laatste struik tot wasdom is gekomen. Niet veel later scheelt het geen haar of ik slinger mijn bankkaart naar de plaatselijke spellenventer want er is een prijs doorgehaald en een andere, lagere prijs voor in de plaats gekomen. Haal er van eerste keer maar alles af, jongens! Ook zonder Pokémonkaarten geraakt mijn portefeuille wel leeg. Daar! Daar verkopen ze boeken!

Een niet onaardige Belle met een niet onaardig Beest struint een catwalk af, een film gaat in première op drie grote schermen met maar een tiental personen die het zullen meegemaakt hebben, evenveel belangstelling heeft de beginnende schrijver die ondanks dat hij piepjong is toch enkele gewichtige vragen over zijn literaire voorparcours mag komen beantwoorden, nog meer striptekenaars en schrijvers van boeken die nooit zullen gelezen worden kijken ons hoopvol aan als we geringschattend langs hun tafeltje lopen. Ik wil een van hun boeken kopen en zeggen dat er echt potentieel in zit, maar het zou een leugen zijn.

Op de terugweg zie ik een vosje op de R4. Vermangeld en uiteengereten ligt het in stukken over de pechstrook verspreid. Er is vast een omvangrijk assortiment aan Pokémonsters die

op vosjes lijken, die hoeven enkel elkaar uiteen te rijten en te vermangelen, te genezen, en dan alles opnieuw.